

โครงการวิจัยเรื่องทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต
ระดับมัธยมศึกษา 1-3

โดย รองศาสตราจารย์ ดร.รุจา ผลสวัสดิ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุบล สรรพพัชญพงษ์
ดร. สุพัตรา ประดับพงศ์
อาจารย์ดลฤทัย บุญประสิทธิ์

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

2553

รายงานโครงการวิจัยเรื่องทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต

ระดับมัธยมศึกษา 1-3

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

2553

1. ที่มาและหลักการของโครงการวิจัย

โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต มีการจัดการเรียนการสอนแบบทวิภาษาโดยมีการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนในสาระวิชาต่างๆ ยกเว้น สาระวิชาภาษาไทยและสังคมศึกษาในส่วนที่เป็นของประเทศไทย จึงทำให้มีประเด็นที่เป็นข้อสงสัยว่านักเรียนที่มีการเรียนการสอนผ่านสื่อภาษาอังกฤษประมาณ 80% ของเวลาเรียน และมีช่วงเวลาประมาณ 20% เป็นการเรียนรู้โดยใช้ภาษาไทยเป็นสื่อ นักเรียนเหล่านี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับมัธยมศึกษา 1-3 หรือช่วงชั้นที่ 3 ว่าจะมีทักษะการใช้ภาษาแม่หรือภาษาไทยในตอนนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและระดับที่เทียบเคียงกับนักเรียนไทยที่เรียนในระบบโรงเรียนไทยได้มากน้อยเพียงใด จากประเด็นดังกล่าว คณะศึกษาศาสตร์จึงเห็นว่ามีความสำคัญที่จะต้องศึกษาทักษะการใช้ภาษาไทยของนักเรียนในระดับมัธยมต้นที่โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต เพื่อที่จะได้เป็นข้อมูลประกอบในการตัดสินใจของผู้บริหารวิชาการของโรงเรียนว่าควรดำเนินการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นได้อย่างไร

2. วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

- 2.1 เพื่อวิเคราะห์ทักษะการใช้ภาษาไทยในระดับโครงสร้างประโยคว่านักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต มีการใช้โครงสร้างของประโยคได้ในระดับใด
- 2.2 เพื่อวิเคราะห์ความสามารถในการเรียบเรียงเนื้อความในระดับย่อหน้าว่านักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต สามารถเรียบเรียงเนื้อความในระดับย่อหน้าได้ในระดับใด

3. ระเบียบวิธีวิจัย

3.1 กลุ่มวิจัย

นักเรียนระดับมัธยมศึกษา 1-3 ทั้งหมดจำนวน 149 คน

ม1.ก. 21 คน เป็นชาย 15 คน หญิง 6 คน

ม1.ข. 22 คน เป็นชาย 14 คน หญิง 8 คน

ม2.ก. 18 คน เป็นชาย 8 คน หญิง 10 คน

ม2.ข. 17 คน เป็นชาย 8 คน หญิง 9 คน

ม2.ค. 19 คน เป็นชาย 7 คน หญิง 12 คน

ม3.ก. 12 คน เป็นชาย 9 คน หญิง 3 คน

ม3.ข. 13 คน เป็นชาย 6 คน หญิง 7 คน

ม3.ค. 11 คน เป็นชาย 7 คน หญิง 4 คน

ม3.ง. 16 คน เป็นชาย 5 คน หญิง 11 คน

3.2 วิธีวิจัย

ใช้การวิเคราะห์รูปแบบ โครงสร้างประโยคและการเรียบเรียงเนื้อหาในระดับย่อหน้าจากงานเขียนเรียงความภาษาไทยในหัวข้อ “อนาคตที่ข้าพเจ้าอยากเป็น”

4. การเก็บข้อมูล

ครูประจำชั้นของทุกชั้นให้คำสั่งนักเรียนเขียนเรียงความในหัวข้อ “อนาคตที่ข้าพเจ้าอยากเป็น” ในชั่วโมงเรียนระยะเวลา 50 นาที และเก็บงานเรียงความมาส่งผู้วิจัยของคณะศึกษาศาสตร์

5. ผลของการวิจัย

5.1 ผลของการวิเคราะห์งานเรียงความในระดับโครงสร้างประโยค

ม1.ก. 21 คน เป็นชาย 15 คน หญิง 6 คน

ผลการวิจัย : นักเรียนทั้งหมด มีการใช้ประโยคที่มีการแสดงเหตุผลด้วยคำเชื่อมประโยคต่าง ๆ โดยมีความถี่ในการใช้ คือ

“เพราะ”	“แต่”	“เพราะว่า”	“ถ้า”	“แต่บางที”	“ซึ่ง”	“ถึงแม้”	“เพราะจะได้”
(12)	(12)	(5)	(4)	(2)	(2)	(2)	(1)
“เพราะฉะนั้น”	“หากแต่”	“แต่ถึงอย่างไร”	“ถึงแม้ว่า”	“ทั้งที่”			
(1)	(1)	(1)	(1)	(1)			

ม1.ข. 22 คน เป็นชาย 14 คน หญิง 8 คน

ผลการวิจัย : นักเรียนทั้งหมด มีการใช้ประโยคที่มีการแสดงเหตุผลด้วยคำเชื่อมประโยคต่าง ๆ โดยมีความถี่ในการใช้ คือ

“เพราะ”	“แต่”	“เพราะว่า”	“เพื่อที่จะให้”	“ซึ่ง”	“ถ้า”	“เพราะจะได้”	“ถึงแม้ว่า”
(13)	(7)	(5)	(2)	(1)	(1)	(1)	(1)

ม2.ก. 18 คน เป็นชาย 8 คน หญิง 10 คน

ผลการวิจัย : นักเรียนทั้งหมด มีการใช้ประโยคที่มีการแสดงเหตุผลด้วยคำเชื่อมประโยคต่าง ๆ โดยมีความถี่ในการใช้ คือ

“เพราะ”	“เพราะว่า”	“แต่”	“ถ้า”	“เพราะฉะนั้น”	“เพราะจะได้”
(12)	(6)	(3)	(2)	(1)	(1)
“เพื่อว่าจะได้”	“นับจากนั้น”	“เนื่องจาก”	“แต่อย่างไร”		
(1)	(1)	(1)	(1)		

ม2.ข. 17 คน เป็นชาย 8 คน หญิง 9 คน

ผลการวิจัย : นักเรียนทั้งหมด มีการใช้ประโยคที่มีการแสดงเหตุผลด้วยคำเชื่อมประโยคต่าง ๆ โดยมีความถี่ในการใช้ คือ

“แต่” “เพราะ” “ซึ่ง” “เพราะว่า” “แต่ถึงแม้” “เพราะฉะนั้น” “เพราะจะได้” “ถ้า” “ถึงแม้ว่า”
(9) (8) (4) (3) (2) (2) (1) (1) (1)
“หาก” “ด้วยเหตุนี้” “บางที่” “ถึง/และตอนนี้”
(1) (1) (1) (1)

ม2.ค. 19 คน เป็นชาย 7 คน หญิง 12 คน

ผลการวิจัย : นักเรียนทั้งหมด มีการใช้ประโยคที่มีการแสดงเหตุผลด้วยคำเชื่อมประโยคต่าง ๆ โดยมีความถี่ในการใช้ คือ

“แต่” “เพราะ” “เพราะว่า” “แต่ตอนนี้” “ซึ่ง” “เพราะจะได้” “ถ้า” “หากได้” “ตั้งแต่นั้นมา”
(13) (12) (5) (4) (3) (2) (1) (1) (1)
“บางที่” “เพราะฉะนั้น”
(1) (1)

ม3.ก. 12 คน เป็นชาย 9 คน หญิง 3 คน

ผลการวิจัย : นักเรียนทั้งหมด มีการใช้ประโยคที่มีการแสดงเหตุผลด้วยคำเชื่อมประโยคต่าง ๆ โดยมีความถี่ในการใช้ คือ

“เพราะ” “แต่” “ถ้า” “ซึ่ง” “เพราะว่า” “เพื่อจะได้” “เพราะมิฉะนั้น”
(10) (8) (3) (3) (2) (1) (1)

ม3.ข. 13 คน เป็นชาย 6 คน หญิง 7 คน

ผลการวิจัย : นักเรียนทั้งหมด มีการใช้ประโยคที่มีการแสดงเหตุผลด้วยคำเชื่อมประโยคต่าง ๆ โดยมีความถี่ในการใช้ คือ

“แต่” “เพราะ” “เพราะว่า” “ถ้า” “ซึ่ง” “แต่ตอนนี้” “เพราะฉะนั้น”
(11) (7) (3) (3) (2) (2) (2)
“ถึงตอนนี้” “เพื่อจะได้” “เนื่องจาก” “เพราะจะได้” “ตั้งแต่นั้น”
(1) (1) (1) (1) (1)

ม3.ค. 11 คน เป็นชาย 7 คน หญิง 4 คน

ผลการวิจัย : นักเรียนทั้งหมด มีการใช้ประโยคที่มีการแสดงเหตุผลด้วยคำเชื่อมประโยคต่าง ๆ โดยมีความถี่ในการใช้ คือ

“แต่” “เพราะ” “ถ้า” “เพราะว่า” “เพราะฉะนั้น” “ซึ่ง” “เพื่อจะ” “ไม่ว่าจะเป็น”

(7) (5) (4) (3) (3) (2) (1) (1)

“ตั้งแต่นั้นมา” “ตอนนี้” “แต่อย่างไร” “หรือแม้กระทั่ง”

(1) (1) (1) (1)

ม3.ง. 16 คน เป็นชาย 5 คน หญิง 11 คน

ผลการวิจัย : นักเรียนทั้งหมด มีการใช้ประโยคที่มีการแสดงเหตุผลด้วยคำเชื่อมประโยคต่าง ๆ โดยมีความถี่ในการใช้ คือ

“แต่” “เพราะ” “ซึ่ง” “แต่ตอนนี้” “ถึงแม้ว่า” “เพราะฉะนั้น” “เพราะว่า” “ถ้า” “หาก”

(15) (8) (5) (4) (3) (3) (2) (2) (2)

“เพื่อจะได้” “ดังนั้น” “เพื่อจะให้” “นอกจาก” “แต่ถึงแม้” “แต่ถึงกระนั้น” “ตั้งแต่นั้นมา”

(2) (1) (1) (1) (1) (1) (1) (1)

“แต่ที่ว่า” “เพราะไม่ว่า”

(1) (1)

5.1.1 ตัวอย่างงานเขียน

ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1

- “พ่อแม่ของฉันปูทางแห่งอนาคตที่ดีไว้ให้ ทั้งการศึกษา เงินทองและอื่นๆ เพราะพ่อแม่ต้องการให้ฉันได้รับแต่สิ่งที่ดี”
- “เด็กบางคนคงยังไม่คิดว่าโตขึ้นจะทำงานอะไร ไม่คาดหวังชีวิตแต่คนอย่างผมคิดตั้งแต่ผมรู้เรื่องเครื่องบินรบ และเครื่องบินโดยสาร เพราะว่าคุณพ่อคุณแม่ของผมทำงานเกี่ยวกับเครื่องบินโดยสาร”
- “อนาคตที่ฉันอยากเป็นก็คือฉันอยากเป็นครู เพราะว่าฉันอยากสอนเด็กๆ เพื่อให้เด็กมีความรู้และความสามารถต่างๆ อยากสอนเด็กๆ ที่คือโอกาสเพื่อที่จะให้เด็กนี้ได้เรียนหนังสือหรือรู้เกี่ยวกับโลกกว้าง”

ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2

- “อนาคตที่ข้าพเจ้าใฝ่ฝันอยากจะเป็นคือ โปรแกรมเมอร์ ข้าพเจ้าอยากเป็นโปรแกรมเมอร์ เพราะว่านี่เป็นอาชีพที่เกี่ยวกับการใช้คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีต่างๆที่ข้าพเจ้าสนใจ”

- “สิ่งสำคัญที่ฉันอยากเป็น[หมอเด็ก] เพราะได้เงินเดือน และได้รักษาผู้ป่วยที่เป็นโรคได้หมด เพื่อว่าจะได้เลื่อนตำแหน่งได้และมีเพื่อนหมอเยอะๆ”
- “ถ้าผมจะเป็นนักธุรกิจเพราะผมอยากต่อธุรกิจของคุณพ่อต่อไป แต่พ่อผมก็ไม่ได้บังคับให้ผมเป็น ผมสามารถที่จะเป็นอะไรก็ได้ที่ผมชอบ แต่ว่าต้องทำชีวิตอาชีพสุจริต ไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน”

ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3

- “และหลายคนก็คิดไปว่าอาชีพนักดนตรีเป็นอาชีพที่ไม่ได้ใช้สมองหรืออะไรเลย แต่ไม่เลย นักดนตรีจะต้องใช้สมองในการคิดเพลงและต้องสร้างอารมณ์ในการเล่นดนตรีให้ถูก เพราะมีฉะนั้นคนตรีก็จะหมดรสชาติไป”
- “ในปัจจุบันอาชีพได้เพิ่มมากขึ้นจากเมื่อก่อน จึงทำให้ข้าพเจ้าได้มีตัวเลือกในการเลือกอาชีพที่ข้าพเจ้าจะทำในอนาคตมากขึ้น ถึงตอนนี้ข้าพเจ้าก็ยังไม่รู้อย่างแน่นอนว่าข้าพเจ้าจะอยากเป็นอะไร”
- “ในอนาคตข้าพเจ้าอยากเป็นนักธุรกิจ เพื่อที่จะได้ไปบริหารบริษัทต่อจากพ่อแม่ เพราะจะได้สืบกิจการต่อจากพ่อแม่ ที่พ่อแม่สร้างมา นักธุรกิจเป็นงานที่สุจริตและไม่ผิดกฎหมาย แต่มันก็อยู่ที่เราว่าจะทำสิ่งที่ไม่ดีหรือสิ่งที่ดี แต่ไม่ว่าจะได้อาชีพอะไรก็ต้องพอใจและยอมรับมัน”

5.1.2 ข้อสังเกต : นักเรียนส่วนใหญ่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 สามารถใช้คำเชื่อมประโยคที่แสดงเหตุผล “เพราะว่า” และ “เพราะจะได้” ได้เป็นอย่างดี และนักเรียนส่วนใหญ่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2-3 สามารถใช้คำเชื่อมประโยคที่แสดงเหตุผลอื่น เช่น “เนื่องมาจาก” “ถึงแม้ว่า” “เพราะมีฉะนั้น” และคำเชื่อมอื่นๆ ที่แสดงความสัมพันธ์ของความคิด เช่น “นอกจาก” “ด้วยเหตุนี้” “ตั้งแต่นั้นมา” “แต่ถึงกระนั้น” ได้อย่างดีเหมาะสมกับการแสดงความคิดเห็น จะเห็นได้ว่านักเรียนในระดับมัธยมศึกษาเริ่มเพิ่มจำนวนตัวเลือกศัพท์ที่แสดงเหตุผลและแสดงความสัมพันธ์ของความคิดได้มีความหลากหลายมากขึ้น

5.2 ผลของการวิเคราะห์งานเรียงความในการเรียบเรียงเนื้อความในระดับย่อหน้า

5.2.1 ผลของการวิเคราะห์ใน 3 ระดับ

นักเรียนส่วนใหญ่ (35 จาก 43 คน) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ใช้เรียงความเนื้อความในระดับย่อหน้าจำนวน 1 ย่อหน้า ยกเว้นนักเรียน 6 คนใช้ 2 ย่อหน้า และอีก 2 คนใช้ 3 ย่อหน้า

นักเรียนส่วนใหญ่ (46 จาก 54 คน) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ใช้เรียงความเนื้อความในระดับย่อหน้าจำนวน 1 ย่อหน้า ยกเว้นนักเรียน 6 คนใช้ 2 ย่อหน้า, 3 คนใช้ 3 ย่อหน้า และอีก 4 คนใช้ 4 ย่อหน้า

นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีการใช้จำนวนย่อหน้าที่มีความหลากหลายในการเขียนเรียงความ เช่นจากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 52 คน นั้นจำนวน 19 คนใช้ 1 ย่อหน้า, 8 คนใช้ 2 ย่อหน้า, 19 คนใช้ 3 ย่อหน้า, 4 คนใช้ 4 ย่อหน้าและอีก 2 คนใช้ 5 ย่อหน้า

มีข้อสังเกตว่าการใช้จำนวนย่อหน้าในระดับมัธยมศึกษา 1-2 นั้นนักเรียนส่วนใหญ่ใช้ 1 ย่อหน้าซึ่งค่อนข้างแปลกเนื่องจากครูผู้สอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 มักเน้นการใช้ 3 ย่อหน้า แต่อย่างไรก็ตามนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้แสดงการใช้ 1 ย่อหน้าและ 3 ย่อหน้าเป็นส่วนใหญ่(38 จาก 52 คน) และจำนวนที่เหลือใช้จำนวนย่อหน้า 2, 4, และ 5 ซึ่งเป็นความหลากหลายในการเลือกการเรียบเรียงความคิดในจำนวนย่อหน้าที่แตกต่างกัน

5.2.2 ข้อสังเกต

5.2.2.1 จะเห็นได้ว่าจากผลของการวิเคราะห์การเรียบเรียงเนื้อความในระดับย่อหน้าแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการทักษะการใช้ภาษาไทยของนักเรียนจากระดับมัธยมศึกษา 1-3 โดยที่นักเรียนมีแนวโน้มเรียบเรียงข้อความ 1 หรือ 3 ย่อหน้า และมีนักเรียนจำนวนหนึ่งที่เขียน 4 หรือ 5 ย่อหน้า มีข้อสังเกตว่านักเรียนที่เขียน 1 ย่อหน้าอาจจะเลยลักษณะของการเรียบเรียงความคิดในประเด็นที่ว่า ความเรียงควรมี (1) การนำ (2) การอธิบาย (3) การปิดประเด็น รวมแล้วควรมีอย่างน้อย 3 ย่อหน้า

การซ้ำประเด็นเดิมในย่อหน้าที่ 1 และ 3

จากข้อมูลความเรียงของนักเรียนในระดับมัศึกษามีข้อสังเกตว่านักเรียนมีการซ้ำประเด็นเดิมในย่อหน้าที่ 1 และ 3 ซึ่งเป็นลักษณะทั่วไปของความเรียงที่ดีว่าย่อหน้าสุดท้ายควรอ้างถึงประเด็นที่สำคัญในย่อหน้าที่ 1 ดังตัวอย่างเช่น

ย่อหน้าที่ 1: “มนุษย์ย่อมมีความฝันที่แตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับความรักและความชอบของแต่ละคน ถ้าใครได้ทำตามความฝันแล้วก็ถือว่าโชคดี และก็เรียกได้ว่าประสบความสำเร็จในชีวิตด้วย ซึ่งเป็นที่น่าภูมิใจและคงจะมีความสุขอย่างมากที่ได้ทำในสิ่งที่ตนรักและไขว่คว้ามาตลอด”

ย่อหน้าที่ 3: “หลายคนคงจะทำตามความฝันของตัวเองอยู่ ซึ่งมันก็มีอุปสรรคมากมายที่ต้องฝ่าฟันแต่สิ่งที่สำคัญคือต้องไม่ท้อและสู้ต่อไป ควรทำตามในสิ่งที่ตนเองรัก และควรทำให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมมากที่สุดเพื่อตนเองและพ่อแม่ที่เลี้ยงดูเรามาได้ภูมิใจในสิ่งที่ตนเองตั้งใจทำ”

การให้เนื้อหาที่มากเกินไปในการสรุป

ย่อหน้าที่ 1: “ในปัจจุบันนี้มีหลายหลายอาชีพให้เลือก ไม่ว่าจะเป็นหมอ, นางพยาบาล ตำรวจ, ทหาร, ครู, นักธุรกิจ, วิศวกร, เกษกร หรือไม่ว่าจะเป็นดารา, นักร้อง, นักแสดงก็ตาม แต่ในอนาคตของเรานั้นเราอาจจะไม่ได้อาชีพที่เราต้องการมา แต่เราก็ต้องทำใจยอมรับมัน และทำหน้าทีนั้นให้ดีที่สุด”

ย่อหน้าหน้าที่ 3: “ในอนาคตข้าพเจ้าอยากเป็นนักธุรกิจ เพื่อที่จะได้ไปบริหารบริษัทต่อจากพ่อแม่ เพราะจะได้สืบกิจการต่อจากพ่อแม่ ที่พ่อแม่สร้างมา นักธุรกิจเป็นงานที่สุจริตและไม่ผิดกฎหมาย แต่มันก็อยู่ที่เราว่าจะทำสิ่งที่ไม่ดีหรือสิ่งที่ดี แต่ไม่ว่าจะได้อาชีพอะไรก็ต้องพอใจและยอมรับมัน เพราะเราต้องทำอาชีพนี้ไปจนแก่ เราไม่ควรเสียใจกับอาชีพที่เราได้รับเพราะมันเป็นงานที่ทำให้เรามีกินมีใช้ ไม่อดตาย เพราะฉะนั้นเราควรดีใจกับอาชีพที่เราได้รับ”

5.2.2.2 เมื่อพิจารณาจากงานข้อเขียนของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 จะเห็นได้ว่านักเรียนมีการใช้คำภาษาอังกฤษผสมเข้ามาในภาษาไทยอยู่บ้าง เช่นคำว่า อพเทท โมเดล และจำนวนหนึ่งมีปัญหาเรื่องการสะกดคำอยู่บ้าง สำหรับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 ทั้งหมด (43 คน) ไม่ได้แสดงอิทธิพลของโครงสร้างภาษาอังกฤษในงานเขียนและมีแนวโน้มที่ใช้ตัวเชื่อม “เพราะ” และ “แต่” ในปริมาณความถี่ที่สูง ส่วนนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 เกือบทั้งหมด (ยกเว้น 2 คน) ไม่ได้แสดงการใช้ศัพท์และโครงสร้างภาษาอังกฤษในงานเขียนของตน แสดงให้เห็นว่านักเรียนทวิภาษาสามารถแยกแยะระบบภาษาไทยและภาษาอังกฤษออกจากกันได้

5.2.2.3 เมื่อพิจารณาจากงานข้อเขียนของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จะเห็นได้ว่าทั้งนักเรียนหญิงและนักเรียนชายสามารถใช้ภาษาเขียนได้ในระดับดี สามารถใช้คำเชื่อมและสำนวนที่มีความหลากหลายได้ เช่น “แต่ถึงกระนั้น” “เพราะมีฉะนั้น” “หรือแม้กระทั่ง” “ตั้งแต่นั้นมา” “ความฝันของฉันถึงจะยาวไกลแค่ไหนฉันก็จะทำให้ความฝันเป็นจริงให้ได้” “พ่อแม่และแม่สอนข้าพเจ้าไว้เสมอว่าต้องมีความพยายาม ต้องขยัน ท่านปลูกฝังให้ข้าพเจ้าเป็นหมอฟัน” “อย่างน้อยสักหนหนึ่งในชีวิตเราเคยคิดว่าอยากจะเป็นอะไรสักอย่างกันทุกคนแน่นอนว่าคงมีหลายอย่างที่คิดจะเป็น แต่ก็คงไม่ได้เป็นครบไปทุกฝัน เพราะเราไม่มีเวลามากขนาดนั้น” “ผมต้องเข้าใจทั้งหมดก่อน นี่คือทำไมผมถึงอยากเป็นนักเล่นแร่แปรธาตุ และถ้าผมยังรู้ฟ้าดิน ผมก็จะสามารถรับมือกับธรรมชาติพร้อมกับเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับเหตุการณ์ต่างๆได้”

6. สรุปผลของการวิจัยและข้อเสนอแนะ

6.1 จากผลของการวิเคราะห์ข้อมูลในระดับโครงสร้างประโยคนักเรียนส่วนใหญ่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 สามารถใช้คำเชื่อมประโยคที่แสดงเหตุผลและความต่อเนื่องของความคิดในข้อเขียนได้เป็นอย่างดีเหมาะสมกับการแสดงความคิดเห็น ข้อมูลดังกล่าวทั้ง 3 ระดับชี้ชัดว่านักเรียนในระบบทวิภาษาสามารถพัฒนาทักษะการใช้ภาษาแม่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ มิได้มีข้อจำกัดในด้านพัฒนาการการใช้ภาษาไทยอย่างที่ป็นข้อสงสัยของผู้บริหารงานวิชาการและผู้ปกครอง

6.2 จากผลของการวิเคราะห์ข้อมูลในการเรียบเรียงเนื้อหาในระดับย่อหน้า จะเห็นได้งานเขียนส่วนใหญ่ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ได้แสดงพัฒนาการที่ดีในการเรียบเรียงความคิดในระดับหนึ่ง และมีข้อสังเกตเรื่องอิทธิพลโครงสร้างและศัพท์ภาษาอังกฤษที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนของนักเรียนอยู่บ้าง ซึ่งเป็นปริมาณที่น้อยมาก และจากหลักฐานข้อเขียนของนักเรียนทั้ง 3 ระดับแสดงให้เห็นว่า นักเรียนสามารถแยกแยะระบบภาษาไทยจากระบบภาษาอังกฤษได้ในระดับดี

6.3 เมื่อพิจารณาจากผลการวิเคราะห์งานเขียนเรียงความภาษาไทยของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต จะเห็นได้ชัดว่ามีพัฒนาการที่ดีและมีความหลากหลายในการใช้สำนวนแสดงข้อคิดเห็นต่างๆ ผู้บริหารงานวิชาการและผู้สอนสามารถพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยที่ดียิ่งขึ้นให้แก่แก่นักเรียนเหล่านี้ได้โดยง่าย และอาจต้องให้ผู้เรียนสังเกตความสำคัญเรื่องการเรียบเรียงย่อหน้าที่มีเนื้อหาเฉพาะในย่อหน้า 1-3 จึงจะทำให้งานเขียนของนักเรียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

7. ภาคผนวก: ตัวอย่างงานเขียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา 1-3 ตามต้นฉบับ

7.1 งานเขียนของนักเรียนหญิง ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1

อนาคตที่ข้าพเจ้าอยากเป็น

อนาคตที่จะเกิดในภายภาคหน้า ฉันอาจจะไม่ได้อยากเป็นในสิ่งที่ฉันอยากเป็นในตอนนี้อย่างไรก็ตามแต่ฉันเชื่อในตัวเองว่าในทุกอาชีพที่ฉันอยากเป็นจะต้องเป็นอาชีพที่ดี สามารถให้หาเลี้ยงตัวเองได้อย่างถูกกฎหมาย และสิ่งสำคัญคืออาชีพที่ฉันเลือกจะเป็นในอนาคตนั้น จะต้องใช้เพื่อดูแลพ่อแม่หรือผู้มีพระคุณของฉันให้มีความสุขได้

พ่อแม่ของฉันปูทางแห่งอนาคตที่ดีไว้ให้ ทั้งการศึกษา เงินทองและอื่นๆ เพราะพ่อแม่ต้องการให้ฉันได้รับแต่สิ่งที่ดี ฉันรู้เรื่องนั้นแต่พ่อแม่ก็ไม่เคยบังคับฉันในเรื่องอนาคต พ่อกับแม่ มักบอกให้ฉันทำในสิ่งที่ชอบทำแล้วมีความสุข แต่ก็คงคาดหวังให้ฉันเป็นอย่างที่ท่านต้องอยู่

เหมือนกัน พอฉันบอกกับแม่ว่าฉันอยากเป็นนักเขียนแม่ก็สนับสนุนฉันอย่างเต็มที่ ท่านพูดกับฉัน “เป็นนักเขียนก็ได้ไม่ต้องเป็นลูกจ้างใคร” ทำให้ฉันนึกย้อนกลับไปตอนฉันอยู่ชั้นประถม 1 ฉันอยากเป็นครูที่คอยให้ความรู้แก่ลูกศิษย์เหมือนครูทุกคนที่คอยมอบความรู้ให้แก่ฉัน แต่ตอนที่ฉันอยู่ประถม 4 ฉันก็รู้สึกท้อใจที่อาชีพครูนั้นไม่เหมาะกับฉัน ในตอนนั้นฉันบ้าอ่านหนังสือเป็นบ้า เป็นหลังแถมอ่านแล้วก็ทำให้ฉันมีความสุข ฉันเลยอยากมอบความสุขที่ฉันได้รับในตอนนั้นให้กับผู้อื่นบ้าง ในตอนแรกหลายคนอาจจะแต่งเรื่องออกมาที่คำนิยามของความสมบูรณ์แบบเป็นหลัก ฉันคิดว่าเรื่องนั้นอาจไม่ถูกต้องถ้าเราเขียนออกมาโดยคิดแต่ความสมบูรณ์แบบคนอ่านก็จะรู้สึกได้แต่ความสมบูรณ์แบบ บางทีฉันก็เป็นแบบนั้น ต่อไปฉันตั้งใจว่าจะเขียนด้วยความสุข คนอ่านจะได้รับรู้ถึงความสุขของฉัน แล้วฉันก็จะได้รับความสุขในอีกรูปแบบหนึ่งที่ฉันไม่เคยได้สัมผัส

ฉันในตอนนี้ออยากเป็นนักเขียน ที่จะถ่ายทอดความสุขให้กับคนอื่นโดยที่ฉันก็มีความสุขด้วย แต่ในอนาคตฉันไม่รู้ว่าฉันจะได้เป็นนักเขียนในแบบที่ฉันฝันเปลา่ นักเขียนเป็นแค่หนึ่งในความฝันของชีวิตฉันที่ไม่ใช่ทั้งหมด เพราะในอีกใจหนึ่งฉันก็อยากเป็นวิศวกรเหมือนกัน

7.2 งานเขียนของนักเรียนชาย ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1

อนาคตที่ข้าพเจ้าอยากจะเป็น

เด็กบางคนคงยังไม่คิดว่าโตขึ้นจะทำงานอะไรไม่คาดหวังชีวิตแต่คนอย่างผมคิดตั้งแต่ผมรู้เรื่องเครื่องบินรบ และเครื่องบินโดยสารเพราะว่าคุณพ่อคุณแม่ของผมทำงานเกี่ยวกับเครื่องบินโดยสารจึงทำให้ผมรู้สึกที่เครื่องบินเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตทุกวันผมเห็นเครื่องบินอยู่บนท้องฟ้าผมยังสงสัยว่ามันบินได้อย่างไร คุณพ่อเลยพาไปหาคุณอาที่เป็นนักบินเขาได้อธิบายเรื่องเครื่องบินอย่างละเอียดเลยทำให้ผมคิดว่าอาชีพที่เกี่ยวกับเครื่องบินมี ๔-๕ อย่างแต่กับต้นเป็นอาชีพที่มีรายได้ดีที่สุด แต่สอบต้องเก่งจริง แต่เข้าได้ก็ต้องไปเสี่ยงกับการที่เครื่องบินมีปัญหาหรือเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันก็ตายอย่างเดียว

7.3 งานเขียนของนักเรียนหญิง ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1

อนาคตที่ข้าพเจ้าอยากจะเป็น

“อนาคต” คือคำที่หมายถึงวันข้างหน้าที่ยังไม่ถึง คือสิ่งที่เราไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น อาจจะเป็นสิ่งที่ดีหรือสิ่งที่เลวร้ายแต่ “อนาคตที่ฉันอยากเป็น” คือคำที่เป็นความฝัน เป็นสิ่งที่เราอยากเป็น สิ่งที่คิดไว้ในผายปากหน้า สองคำนี้แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง แต่สิ่งที่ผมรู้ตอนนี้เกี่ยวกับอนาคตก็คือ ความฝันของผม

อนาคตที่ผมอยากเป็น ในอนาคตผมอยากเป็นคนที่ดีต่อสังคม อยากช่วยเหลือผู้ที่ไม่ม่มีเงิน ผมอยากมีงานที่ดีๆ งานที่ผมอยากเป็นก็คือ วิศวกร เพราะ วิศวกรเป็นอาชีพที่ดี อาชีพที่ใช้

ความคิดจินตนาการและความรู้ทางหลายวิชา เป็นการฝึกให้รู้จักคิดสิ่งใหม่ๆ ให้รู้สังคมนมากขึ้น และได้เงินเยอะเพื่อที่จะใช้ทำสิ่งที่ผมอยากทำ ได้ช่วยคนที่ต้องการความช่วยเหลือ ได้ดูแลรักษาครอบครัวตนเอง การที่เป็นวิศวกรนั้นต้องศึกษาเรียนรู้มาอย่างดี ในชีวิตผมในอนาคต ผมอยากให้เป็นที่ยรักใคร่ของทุกคน อยากให้ประเทศของเราพัฒนาขึ้น ทางด้านเทคโนโลยี และอยากให้เป็นประเพณีและวัฒนธรรมของไทยเราอยู่ต่อไป

การเป็นคนดี เป็นสิ่งที่ผมฝันอยากเป็น วิศวกร เป็นสิ่งที่ผมอยากทำ ทุกอย่างเป็นสิ่งที่ผมคิดอาจจะเป็นอีกแบบหนึ่ง หรือตรงกับที่ผมคิด แต่สิ่งที่ผมต้องเป็นให้ได้คือ ผลเมืองดีของสังคม และเป็นที่ยรักใคร่ของพ่อแม่และทุกคน

7.4 งานเขียนของนักเรียนหญิง ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2

อนาคตที่ข้าพเจ้าอยากเป็น

โตขึ้นไปดิฉันใฝ่ฝันที่จะดำเนินกิจการร้านอาหารของครอบครัวต่อไป ด้วยความที่ดิฉันอาศัยเฝ้าดูกิจการของร้าน ที่ดิฉันเห็นการสืบทอดต่อกันมา ตั้งแต่รุ่นคุณยายที่เปิดกิจการที่หัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ร้านของท่านอยู่ติดทะเล มีแสง แก้วฟ้าและร่มเหมือนที่เห็นได้ทั่วไปเวลาไปเที่ยวทะเล นับจากนั้นท่านก็เปิดอย่างต่อเนื่อง เมื่อถึงรุ่นคุณแม่ ท่านก็ย้ายมาเปิดที่กรุงเทพฯ และตั้งชื่อร้านตามเมืองที่ท่านรัก รสชาติอาหารที่สืบทอดกันมา และกลิ่นอายของทะเลยังคงอยู่ ดิฉันที่รักหัวหินเหมือนคุณแม่และคุณพ่อ ก็อยากจะทำร้านแห่งนี้ต่อไป รสชาติอาหารที่ดิฉันกินมาตลอดชีวิต ดิฉันอยากจะทำให้ผู้อื่นลิ้มรสของหัวหินเช่นเดียวกัน ร้านที่หัวหินของคุณยายถึงจะปิดกิจการไปแล้วเพราะการที่ย้ายมาสร้างรากฐานใหม่ในกรุงเทพฯ แต่เวลาไปหัวหินก็มักจะเห็นร้านอาหารริมทะเลที่ต้องบริการตัวเองตั้งตระหง่านอยู่เสมอ สภาพของทะเลที่คุ้งตาถึงจะเปลี่ยนไปก็ยังคงเหมือนเดิม ร้านอาหารที่ดิฉันรัก และอยากจะทำมันให้ดีกว่ารุ่นก่อนๆ ตอนนี้ดิฉันค่อยๆ ศึกษาไปที่ละเอียดละน้อย ช่วยงานบ้าง การเฝ้าฝึกฝนคงจะมีผลต่อฉัน เพื่อที่จะได้ใช้มันพัฒนาและบริหารต่ออย่างถูกต้อง เหมาะสมกับยุคและสมัย ทั้งเครื่องปรุงก็ต้องพิถีพิถัน ต้องมีความแปลกใหม่ คิดสิ่งใหม่ๆ เสมอ ถึงจะยากแต่ก็จะพยายามค่ะ

7.5 งานเขียนของนักเรียนชาย ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2

อนาคตที่ข้าพเจ้าอยากจะเป็น

ในชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มีความฝันหลายๆ อย่าง หลายๆ แบบ ซึ่งต่างออกไป ในเรื่องการเรียนของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพยายามทำคะแนนให้ดีที่สุด เพื่อให้พ่อแม่ของข้าพเจ้าภูมิใจ ในเรื่องการทำงาน เรื่องนี้ถือเป็นเรื่องที่น่าจะสำคัญที่สุดในชีวิตก็ได้ ข้าพเจ้าคิดว่า ในตอนนี้ข้าพเจ้า อยากประกอบอาชีพอยู่สองอย่าง คือ พนักงานบัญชีและทนายความ ในอาชีพพนักงานบัญชี ที่ข้าพเจ้าอยากเป็นเพราะข้าพเจ้าชอบเรียนคณิตศาสตร์มากกว่าวิชาอื่นๆ ส่วนอาชีพทนายความ ข้าพเจ้าฝันที่จะได้ไปเรียนต่อปริญญาจาก

ต่างประเทศ และกลับมาทำงานให้บริษัทกฎหมายต่างชาติที่ไทย ซึ่งจะได้เงินเดือนที่ดีมาก ในการดำเนินชีวิต ข้าพเจ้าก็อยากที่จะเป็นคนดีของสังคม ดำเนินชีวิตให้ถูกกฎหมาย ไม่ทำความชั่ว

7.6 งานเขียนของนักเรียนชาย ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2

อนาคตที่ข้าพเจ้าอยากจะเป็น

อนาคตที่ข้าพเจ้าอยากจะเป็นนั้นยังไม่มีแต่ตอนนี้ข้าพเจ้าคิดอยู่อย่างเดียวว่าจะต้องเรียนให้จบ และเป็นเด็กดีของพ่อแม่และจะไม่ทำให้พ่อแม่เสียใจ พอข้าพเจ้าเรียนจบแล้วข้าพเจ้าจะไปหางานทำอย่างสุจริต และทำมาหากินเลี้ยงดูพ่อแม่ของข้าพเจ้า ในอนาคตนั้นข้าพเจ้าไม่อยากจะแต่งงาน เพราะการแต่งงานมีทั้งผลดีและผลเสีย ข้าพเจ้าจึงไม่ค่อยอยากที่จะแต่งงานมีครอบครัวสักเท่าไร และข้าพเจ้าได้เห็นหลายๆ ครอบครัวแตกแยกกันหลายครอบครัวแล้ว บางคนก็ทิ้งลูกทิ้งเมียบางครอบครัวก็ผวนเงินเมียผวนเงินพ่อแม่ไม่ยอมไปทำมาหากินอย่างสุจริต และสร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงอยากมีแค่อีกก็เพราะว่าก็จะทิ้งเมื่อไหร่ก็ได้ แต่ในความฝันของข้าพเจ้านั้นข้าพเจ้าอยากเป็นครูสอนศิลปะอยากเปิดโรงเรียนเล็กๆแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ

7.7 งานเขียนของนักเรียนหญิง ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2

อนาคตที่ฉันอยากเป็น

เราทุกคนต่างมีความฝัน ฝันที่จะมีอนาคตที่ดี ฉันเองก็เช่นกัน ฉันก็มีความฝันและฉันก็กำลังพยายามที่จะทำฝันนั้นให้สำเร็จ สิ่งที่ฉันอยากเป็นมากที่สุดในชีวิตคือ “ลูกที่ดีของแม่” ฉันรู้ดีเสมอว่าฉันไม่ใช่ลูกที่ดีพอ ทุกครั้งที่ทะเลาะกับแม่ฉันก็มักจะเป็นฝ่ายเดินหนีแม่ทุกครั้ง แม่บอกว่าแม่ภูมิใจที่มีฉันเป็นลูก ทำให้ฉันได้คิดว่า ฉันควรจะเป็นลูกที่ดี ให้สมกับที่แม่ภูมิใจ ฉันจะเริ่มต้นตั้งแต่ตอนนี้ ทำให้แม่ภูมิใจมากกว่าเก่า

อนาคตของฉันอีกอย่างคือ การได้ประกอบอาชีพที่ฉันรัก อาชีพที่ทำแล้วมีความสุขและสุจริต ฉันถูกปลูกฝังมาตั้งแต่เด็กๆแล้วว่าให้รักการอ่าน งานอดิเรกที่คิดตัวมาตั้งแต่นั้นจึงเป็นการอ่านหนังสือ การที่ได้อยู่กับตัวหนังสือและเรื่องเล่าต่างๆ จึงทำให้ฉันมีความสุข ด้วยความสุขเหล่านั้น ทำให้ฉันเริ่มฝันถึงอนาคตที่ฉันอยากเป็น ประกอบกับอาชีพของแม่ที่ฉันเคยสัมผัสมาแล้ว ฉันจึงอยากเป็น “นักเขียน” คงจะมีความสุขมากขึ้นอีก หากได้ถ่ายทอดจินตนาการและความรู้สึกออกมาเป็นตัวหนังสือ แม่สอนเสมอว่าให้มุ่งมั่นในสิ่งที่ฉันอยากเป็นและอยากทำ นี่อาจเป็นทางหนึ่งก็ได้ที่จะทำให้ฉันเป็นลูกที่ดีสมกับความภาคภูมิใจของแม่ แต่ฉันมั่นใจว่าแม่คงจะมีความสุขที่สุดหากในอนาคตอันใกล้นี้ ฉันจะเติบโตไปเป็นคนดีของสังคม เพราะปัจจุบันนี้ “ความเก่ง” ไม่ได้ตัดสินคน แต่ “ความดี” ต่างหากที่เป็นตัวกำหนด และตัดสินทุกอย่าง คงดีถ้ามีคนฝันถึงอนาคตที่ดีข้างหน้า เพื่อสิ่งที่ดีกว่าในชีวิต

7.8 งานเขียนของนักเรียนชาย ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2

อนาคตที่ฉันอยากเป็น

อนาคตที่ฉันอยากเป็นคือนักธุรกิจ ผมอยากเป็นนักธุรกิจเหมือนพ่อของผม พ่อเป็นนักธุรกิจชื่อดัง ผมอยากเป็นนักธุรกิจที่ดีเหมือนที่พ่อผมเป็น ผมอยากมีโรงงานเป็นของตัวเอง ผมอยากเป็นเจ้าของกิจการ ผมอยากเป็นนักธุรกิจชื่อดัง อยากเป็นที่รู้จักของคนทั่วๆไทย

อนาคตที่ฉันอยากเป็น ผมอยากเป็นนักแข่งรถผมเป็นคนที่ชอบความเร็วมากผมอยากเป็นนักแข่งรถที่เก่ง ผมชอบแข่งรถมอเตอร์ไซค์ผมอยากคำมอเตอร์ไซค์เก่งเหมือน Valentino rossi ผมเห็นเค้าขับและผมก็ชอบเค้ามาก รถมอเตอร์ไซค์ของ Valentino rossi ก็เท่มากครับผมอยากแข่งรถ sport เหมือนกันครับ

อนาคตที่ฉันอยากเป็นผมอยากเป็นนักกอล์ฟที่ดีในเมืองไทยและในที่อื่นๆ ผมอยากตีกอล์ฟเก่งเหมือน Tiger woods ในการตีกอล์ฟผมอยากแต่งตัวเหมือน Ion Poulter คนคนนี้เป็นคนที่แต่งตัวได้มีสีสันมาก Ion Poulter ชอบแต่งตัวไม่เหมือนใคร ผมอยากไปแข่งที่ PGA Tour มากครับเพราะว่าในรายการนั้นมีนักกอล์ฟชื่อดังมากับครบทุกคน นักกอล์ฟที่ผมชื่นชอบคือ Ion Poulter เค้าเป็นคนทีหล่อติด Top 5 ของนักกอล์ฟ

7.9 งานเขียนของนักเรียนหญิง ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3

อนาคตที่ข้าพเจ้าอยากเป็น

ข้าพเจ้าอยากเป็นเจ้าของธุรกิจเล็กๆสักธุรกิจหนึ่ง อาจจะเป็นเจ้าของร้านเบเกอรี่ เจ้าของร้านอาหารสักร้านหนึ่ง แต่บางทีก็ยังสับสนอยู่ว่าอยากเป็นอะไร เพราะบางทีก็อยากเป็นแพทย์ อาจจะเป็นสัตวแพทย์ หรืออาจจะเป็นทันตแพทย์ก็ได้

เวลาคุณแม่ถามเราว่าเราอยากเป็นอะไร เราก็จะตอบท่านว่า “ไม่รู้เหมือนกัน ขอดูก่อน” ที่เราตอบท่านอย่างนี้ก็เพราะว่า เรายังไม่รู้ว่าเราอยากเป็นอะไรดี แต่ท่านก็จะพูดกลับมาว่า “เป็นแพทย์สิดี” แต่ในใจเราคิดว่า เราเป็นไม่ได้หรอก เพราะเราเรียนไม่ค่อยเก่ง และก็กลัวด้วยถ้าเราทำให้คนไข้เป็นอะไร มันก็น่าจะยุ่ง

ณ เวลานี้อาชีพที่อยากเป็นก็น่าจะเปิดร้านเบเกอรี่ เพราะว่าตัวเองเป็นคนที่ชอบทานเบเกอรี่เป็นชีวิตจิตใจ และในบางทีก็ชอบทำเหมือนกัน ถ้าได้เปิดร้านเบเกอรี่ ก็อาจจะเป็นร้านเบเกอรี่ที่ไม่เหมือนร้านอื่น ตรงที่ว่า ผลิตภัณฑ์ของจะจะมีคุณภาพสูงแต่ราคาขอมเยา และรับจ้คร้านนอกสถานที่ และในบางทีก็อาจจะมีโปรโมชั่นพิเศษด้วย แต่ในร้านจะไม่มีแค่พวกเบเกอรี่อย่างเดียว อาจจะมีพวกอาหารคาวเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย แต่อาจจะไม่ได้เปิดในร้านเดียวกัน แต่จะให้อยู่ในบริเวณเดียวกัน

ถ้าจะถามว่า “มีอาชีพอื่นที่อยากเป็นอีกกรึเปล่า” จะตอบว่ามี อาชีพอื่นที่อยากจะเป็นนอกเหนือจากเจ้าของร้านเบเกอรี่และแพทย์ก็จะมี เจ้าของไร่ผลไม้ เจ้าของไร่ผลไม้ก็คือ อาจจะเป็นไร่องุ่นและในไร่องุ่นนั้นอาจจะมีคอกม้าด้วยเพราะชอบม้า ชอบม้าที่ว่ามันมีความสง่าในตัวของตัวเอง และยังถ้าเรามาล้างดูแลมันอย่างดีมันก็จะสง่ากว่าเดิม

7.10 งานเขียนของนักเรียนชาย ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 (แสดงการใช้ภาษาพูด)

อนาคตที่ข้าพเจ้าอยากจะเป็น

อนาคตที่ข้าพเจ้าอยากจะเป็นนั่นคือ นักธุรกิจ นั่นเป็นความฝันครั้งแรกที่จะเดินตามรอยเท้าพ่อ แต่ตอนนี้ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะอนาคตข้าพเจ้าจะเป็นอะไร เพราะข้าพเจ้าเข้าสาย Art Design แทนที่ข้าพเจ้าจะเข้าสาย Human แต่ดันมาเข้าสาย Art ตามเพื่อนๆ ที่คิดว่าสาย Art นั้นเรียนง่าย เข้าเพราะมันมีแต่วาดรูปอะไรต่างๆ แต่พอไปเรียนรู้อันนั้นมันก็ไม่ได้ง่ายอย่างที่คิดและก็ได้ยากมากมายอะไร แต่ตอนนี้อนาคตที่ข้าพเจ้าใฝ่ฝันนั้นอยากเป็น Computer Art ข้าพเจ้าคิดว่ามันคงน่าจะสนุก เพราะวันๆอยู่แต่หน้าคอม และข้าพเจ้าคิดว่ามันคงได้เงินเยอะ ตอนโตผมจะเข้ามาหลังรังสิต จะเข้านิเทศศึกษาเพราะมันอยู่ใกล้บ้านดีที่จะได้อยู่ computer Art แต่ไม่แน่อนว่าจะได้เป็นจริงรึเปล่านั้นมันเป็นอนาคต ข้าพเจ้าไม่อาจรู้ได้

7.11 งานเขียนของนักเรียนชาย ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3

อนาคตที่ข้าพเจ้าอยากจะเป็น

ในอนาคตข้าพเจ้าอยากทำอาชีพเกี่ยวกับภาษา เพราะข้าพเจ้ามีความชอบในเรื่องภาษาไม่ว่าจะเป็น ภาษาจีน , ภาษาอังกฤษ , ภาษาฝรั่งเศส และภาษาไทยมาตั้งแต่ยังเล็ก

ภาษาที่ข้าพเจ้าชอบมากที่สุดเห็นจะเป็นภาษาไทย อาชีพที่ข้าพเจ้าน่าจะทำได้มากที่สุด สำหรับการเรียนจริงเรื่องภาษาในระดับมหาวิทยาลัย คงจะต้องเป็นครู ข้าพเจ้าได้ลองปรึกษากับแม่ แม่ของข้าพเจ้าได้ให้คำปรึกษาว่า ถ้าตัวข้าพเจ้ามีความชอบในภาษาต่างๆ และมีจุดมุ่งหมายในการประกอบอาชีพเกี่ยวกับภาษานั้น พุดถึงเป็นครูย่อมที่จะเป็นได้ แต่หากพุดถึงอาชีพเกี่ยวกับด้านภาษา รายได้ดีและเป็นเกียรติต่อตัวข้าพเจ้าน่าจะศึกษาในเรื่อง “รัฐศาสตร์การทูต” ตามปู่ของข้าพเจ้าที่ในอดีตได้เป็นราชทูต แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับตัวข้าพเจ้า

จากนั้นข้าพเจ้าได้ลองปรึกษาพ่อของข้าพเจ้า ท่านกล่าวว่า หากข้าพเจ้าอยากเป็นครูน่าจะศึกษาต่อให้ได้ถึงปริญญาเอก ด้วยว่าในปัจจุบันต้องยอมรับว่าอาชีพครูนั้นรายได้น้อยแต่งงานหนัก และเงินเดือนนั้นก็ขึ้นอยู่กับประสบการณ์การสอนและการศึกษา หากได้ศึกษาต่อในขั้นสูงแล้วนั้นย่อมมีโอกาสได้เงินเดือนในขั้นนี้

เมื่อข้าพเจ้าได้ไตร่ตรองถึงเหตุและผลจากคำปรึกษาของผู้ปกครองของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงวางแผนอนาคตว่าจะศึกษาคณะอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยให้ได้ถึงปริญญาเอก ประกอบอาชีพเป็นครู แต่หากข้าพเจ้าไม่สามารถกระทำดังที่ปรารถนา ข้าพเจ้าคงต้องใช้ความสามารถคือ คนตรีไทยสอบเข้ามหาวิทยาลัย แต่ทั้งนี้ ปรารถนาสูงสุดคือการศึกษาคณะอักษรศาสตร์ และเป็นครู

7.12 งานเขียนของนักเรียนหญิง ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 (แสดงการใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษผสม ในภาษาไทย)

อนาคตที่ข้าพเจ้าอยากจะเป็น

ตั้งแต่เด็ก ฉันมีสิ่งที่ฝันไว้หลายอย่าง ฉันอยากจะเป็นทั้งพยาบาล ทั้งนักวิทยาศาสตร์ หรือนักร้อง แต่ความฝันนั้นก็เปลี่ยนไปเรื่อยๆ จนมาหยุดอยู่กับอาชีพ “นักเขียน” อาชีพที่ใครต่อใครบอกว่าลำบาก

จุดเริ่มต้นของการอยากจะเป็นอยู่ที่หนังสือที่พ่อขยันซื้อเข้ามาเต็มบ้าน นั่นเป็นสิ่งที่ทำให้เรารักที่จะอ่าน โดยไม่รู้ตัว ขณะที่อ่านหนังสือ ไม่ใช่แค่เรื่องราวของหนังสือเรื่องนั้นที่ฉันได้รับแต่เพียงอย่างเดียว แต่เป็นวิธีการนำเสนอเรื่องราวต่างๆ หรือแม้แต่สไตล์การเขียนของนักเขียนคนนั้น เมื่อได้อ่านหนังสือมากขึ้นๆ ความคิดที่อยากจะทำอาชีพการของตนเองออกมาทางตัวหนังสือก็เริ่มขึ้น แต่เนื่องจากช่วงนั้นตัวฉันเองก็ยังไม่รู้ว่า จะแต่งเรื่องแนวไหน แล้วจะเอาไปให้ใครอ่าน ความฝันนี้จึงถูกพับเก็บเอาไว้ก่อน เมื่อเข้า ม.1 ฉันจึงได้รู้จักกับ “Fanfiction” นั่นคือการแต่งเรื่องจากตัวละครในเรื่องราวหนึ่ง หรือจะเรียกว่าเป็นการดัดแปลงเรื่องราวของผู้แต่งเดิมนั่นเอง แต่ตัวละครที่ฉันใช้เป็นชื่อของนักร้องที่ฉันชื่นชอบ เมื่อเรื่องราวนั้นถูกแต่งออกมาจนสำเร็จ “Webboard” ก็เป็นที่ทำให้ฉันได้แสดงผลฝีมือให้โลกรู้ มีคนมากมายมาอ่านเรื่องราวของฉัน นั่นคือสิ่งที่ฉันต้องการ บางคนบอกให้ฉันรีบๆ มาสานต่อเรื่องราว นั่นทำให้ฉันรู้สึกดีใจที่สุด เพราะแถมมีคนชักชวนมาอ่าน ฉันก็ดีใจที่สุดแล้ว ยังมีคนมาเรียกร้อง ทำให้ฉันนึกคิดได้ว่า “เราสามารถทำได้ขนาดนี้เชียวนะหรือ”

ฉันชักแน่ใจแล้ว ว่าโตขึ้นอยากจะเป็นอาชีพนี้ให้ได้ แค่ได้มีหนังสือช้เล่มก็พอใจที่สุดแล้ว อย่างน้อย ขอให้ดังช้คนหนึ่งของ J.K. Rowling ก็ยังดี

7.13 งานเขียนของนักเรียนชาย ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3

อนาคตที่ข้าพเจ้าอยากจะเป็น

อนาคตข้างหน้าของผมนั้นก็ยังไม่รู้ว่าตัวเองจะทำอะไรหรือจะเจออะไร แต่ ณ ตอนนีผมนั้นโตขึ้นผมก็อยากจะเป็น ตำรวจ ซึ่งคุณแล้วอาจจะเป็นอาชีพที่มีมานานแสนนานแล้วก็ตาม แต่ปัจจุบันก็ยังคงมีความสำคัญไม่แพ้กันเพราะ นอกจากตำรวจจะมีหน้าที่ดูแลราษฎร์แล้วยังช่วยให้ประเทศชาติได้รับความสงบสุขและปราศจากภัยอันตรายต่างของประชาชน และ เขวชนอีกด้วย ผมจึงคิดว่ามันมีความสำคัญอย่างมาก เหตุผลที่ผมอยากจะเป็นก็เนื่องมาจากการที่ว่าถ้าเราเรียนให้สูงแล้วจบออกมาเป็นตำรวจที่มีคุณภาพ มีศตาดบรรดาศักดิ์ มีชื่อเสียงแก่งศ์ตระกูลและมีหน้ามีตา แล้วยังสามารถช่วยเหลือประชาชนต่างให้อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขด้วย ส่วนคนทำผิดก็ต้องรับโทษตามที่ตัวเองกระทำไว้ ผมจึงคิดว่าเป็นการดีอย่างมากที่จะทำอาชีพนี้ถึงแม้ว่าเงินอาจจะไม่สูงนัก และความปลอดภัยอาจจะไม่มีเลยด้วยซ้ำ แต่ก็ยังได้ช่วยเหลือ และทำประโยชน์ให้สังคมอีกด้วย ถึงเงินอาจจะไม่เยอะมากแต่ก็ได้ทำความดี และยังสามารถทำอาชีพเสริมได้อีกด้วย แคนี้ก็พอที่จะเลี้ยงครอบครัวในภายภาคหน้า และดูแลครอบครัวได้อีกด้วย และที่สำคัญเรายังสามารถช่วยเหลือครอบครัวเราได้อีกด้วย ถ้าครอบครัวของเราเป็นอะไร หรือ มีปัญหาอะไรก็

ตามซึ่งมันเป็นผลที่ดีแก่ตัวเรา แต่เราทำอะไรมันก็ต้องมีขอบเขตอยู่ดี ผู้คุมกฎหมายก็ต้องอยู่เหนือกฎหมายเป็นธรรมดา ก็อาจจะทำให้เราได้เปรียบในสังคมบางด้านบางมุมกว่าคนธรรมดาอีกด้วย

7.14 งานเขียนของนักเรียนชาย ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3

อนาคตที่ข้าพเจ้าอยากจะเป็น

ในสมัยนี้บุคลากรที่มีคุณภาพเพิ่มจำนวนขึ้นมา เพราะสมัยนี้ทุกอาชีพสำคัญเท่ากันหมด ในสมัยก่อนนั้นมีแต่คนมุ่งแต่อยากจะเป็นหมอหรือนักบินเพราะเห็นว่าอาชีพ 2 อาชีพนี้ทำเงินได้ดีกว่าอาชีพอื่นๆ แต่สำหรับผมมันมันไม่ใช่ เพราะอาชีพที่ผมอยากจะเป็นในอนาคตนั้นคือ วิศวกร เพราะผมชอบคณิตศาสตร์และฟิสิกส์ เวลาผมคิดเลขบางข้อได้มันทำให้รู้สึกสบายใจ มันเหมือนเป็นอุสรรคที่แก้ไขด้วยสติและตัวเลขไม่มีวันสิ้นสุดอีกด้วย และอีกอย่างที่ทำให้ผมเชื่อฟิสิก และคณิตศาสตร์คือวิชาเหล่านี้ไม่ต้องอาศัยความจำใช้แต่ความเข้าใจเท่านั้น พ่อแม่ผมเคยบอกไว้ว่า บุคลากรทางการก่อสร้างตอนนี้เริ่มมีการเยอะแล้วและถ้าจบมาอาจจะวิ่งยากหน่อยถ้าไม่มีความรู้พอ และแม่ยังเล่าอีกว่า ในสมัยตอนที่แม่กำลังทำงาน แคจบปริญญาตรีก็มีแต่คนรับเข้าบริษัท แต่สมัยนี้มีแต่การแข่งขัน เพราะฉะนั้นปริญญาตรีไม่ต้องไปคิดเลยสมัยนี้จบอย่างต่ำก็ปริญญาโทไม่ก็ปริญญาเอกหรือมีประสบการณ์มาก่อนมากแล้ว หรือไม่จบก็ต้องจบจากต่างประเทศเท่านั้น ผมก็คอยบอกแม่ว่า เรื่องระดับการศึกษามันก็เหมือนป้ายชื่อนักเรียนเวลาเดินเข้าโรงเรียนเท่านั้น ระดับการศึกษาที่ช่วยอะไรเราไม่ได้หรอก แต่ถ้าเรามีความรู้ในระดับต่างๆ ไปแต่มีคุณภาพในการทำงาน เช่น ความขยันขันแข็ง ความอดทน ความซื่อสัตย์ สักวันก็จะมีอนาคตที่ดี ผมเชื่อว่าสักวันหนึ่งผมต้องเป็นวิศวกรที่มีคุณภาพให้ได้

8. กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณครูและนักเรียน โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยรังสิตในการเก็บข้อมูลและให้ข้อมูลและขอขอบคุณ อาจารย์ชลฤทัย บุญประสิทธิ์ และคุณชิดชไม วิสูตรกุล ผู้พิมพ์รายงานวิจัยนี้

สิ้นสุดข้อความ